Vypalování travních i jiných porostů vždy škodí. Vypalování se děje hlavně velice důkladně a často ve velikém plošném rozsahu (i několik ha — na př. v Okořském údolí). Někteří lidé se totiž domnívají, že půdu popelem pohnojí a tak trávě připraví lepší podmínky k vzrůstu; velmi často se vypaluje také jen pro zábavu. Jsou však obětí velkého omylu: tráva začne sice po čase pěkně vyrážeti, ale je mnohem řidší a mezi jednotlivými trsy se objevují volné prostory, které se po několikaletém soustavném vypalování často tak rozšíří, že celé stráně jsou úplně holé, téměř bez jediné rostlinky — na př. na mnoha místech u Kralup. Hospodářsky je takto páchána dosti značná škoda — mluvil jsem o vypalování s několika zemědělci a všichni mi to potvrdili. Velmi často jsou vypalována i místa, kde vypalování postrádá jakéhokoli odůvodnění, na př. skalní stěny: jižní exposice soutěsky Džbán v Šárce byla po 2 roky za sebou vypálena a porost xerothermních rostlin byl místy téměř úplně zničen. Také na vápencových skalách a stepích v Českém Krasu působí vypalování velké škody: krásné zelené stráně se vypalováním mění na holé šedé svahy, pokryté drobnou sutí. Kdo se chce sám přesvědčiti o škodách způsobených vypalováním, ať porovná terény vypalované a nevypalované — na př. v radotínském údolí: rozdíl, který uvidí, mluví sám za všechno. Vypalováním je hrozně ničena vzácná jarní flora a mikrofauna; zvláště drobní plži a červi mu padnou většinou skoro úplně za oběť — ale především a v každém případě vypalování škodí, nikdy neprospívá. Je třeba proti němu ze všech sil varovat!

Vojen Ložek, abit. rg. Praha XVI. (Prof. dr. Jan O. Martinovský.)